

Minister indtager et meget fornuftigt Standpunkt, idet han siger: For mig kan I gøre, hvad I vil, træf blot en Bestemmelse, jeg afgør ikke noget! Men jeg vil bede saavel den højtærede Minister som de ærede Medlemmer af Partierne at tænke sig, hvad dette vil udvikle sig til, hvis man ingen Appel faar. Til et benhaardt Bureaukrati, som sidder paa Sædvaneregler, der ikke vil være til at bryde for noget Menneske, før man vælter det hele over Ende.

Naar man staar overfor Institutioner eller Folk, som man synes handler rent ud sagt mod sund Fornuft og mod ens Følelse som Borger og Menneske, spørger man sig selv: Hvad kan dog Grunden være? Du kan dog ikke føle og tænke saa helt forskelligt fra andre Mennesker. Men hvis man saa tænker sig, at Hensigten med alt dette, med den livsvarige Formand o. s. v. har været, at nu skal vi til at besætte disse Pladser, og nu vil vi sandt for Dyden ogsaa besætte dem, saa at vi er klistrede til dem, saa længe vi lever, og ikke kan komme bort fra dem, saa bliver der ganske vist god Mening i det hele, men det er ikke en samfundsmæssig Mening, det er en Partimening, og jeg kan kun atter paa det mest indtrængende anbefale de ærede Herrer at faa Nakken ud af Partiaaget og for en Gangs Skyld stemme ganske naturligt og ligefremt, saaledes som jeg maa gøre det ud fra en konstitutionel Synsmaade og ud fra et rent menneskeligt Standpunkt. Dermed skal jeg saa tage den Hindring bort, som ligger i det yderste Krav, som er kommet frem ved mit Underændringsforslag Nr. 21.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Underændringsforslag Nr. 21 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det?

L. D. Rasmussen: Ja. — Jeg vil sige til det ærede Medlem (Fraenkel), som nu spurgte: Skulde det ikke være i den svagere Parts Interesse, at der er en Appel?, at denne Sætning vel ser ret bestikkende ud, men den er i Virkeligheden ikke rigtig, idet Kontraparten er den økonomisk stærke og derfor ved enhver Løjlighed vil kunne rejse Sag, naar han mener, der er mindste Tvivl. Jeg støtter dette i Særdeleshed paa, at den nuværende Formulering af Bestemmelserne i § 3 muliggør en Mængde Tvivlstilfælde, har hidtil gjort det og vil komme til at gøre det i endnu højere Grad i Fremtiden, og i saa Fald vil alle disse Tvivlsspørgmaal kunne

indtænkes for Højesteret, noget, som den svagere Part, Arbejderne, ikke kan være tjent med, og noget, som de ikke vil være i Stand til i alle de Tilfælde, hvor de egentlig burde kunne gøre det. Derfor antydede vi i Udvalget, at vi kunde tænke os den Ordning, at den svage Part havde Ret til Appel, men den stærke ikke. Vi antydede imidlertid tillige, at naar vi endelig skulde have Appel, kunde vi være med til, at Punkterne a, b og c, som er rene Fortolkningsspørgsmaal, kunde appelleres til Domstolene, medens de skønsmæssige Spørgsmaal i d., e. og f. ikke kunde komme ind for Domstolene, og det forekommer mig, at dette Standpunkt er langt mere holdbart end det, det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) gør sig til Talsmand for, hvor Domstolene skal afgøre Skønsspørgsmaal, som de egentlig ikke har Forudsætninger for virkelig at kunne afgøre.

Jeg tager saa det optagne Ændringsforslag tilbage.

Iste Viceformand (K. M. Klausen): Underændringsforslag Nr. 21 er paa ny taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg forstaar ikke den Lidenskab, hvormed det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) nu talte. Man skulde tro, at der var den mest heftige Modstrid mellem forskellige Principper her, og det kan der umuligt være, naar jeg har erklæret, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellen bør foregaa til Indenrigsministeriet eller til Højesteret, er et Skønsspørgsmaal, hvor jeg stiller mig saaledes, at jeg intet vil indvende imod, at man beslutter at gaa til Højesteret, hvis man finder, denne Fremgangsmaade er at foretrække. Hvad jeg derimod har fraraadet, er Omsvøbssystemet, at tilvejebringe en Appel først til Indenrigsministeriet og derefter til Højesteret, idet det ofte vil føre til de Følger, som det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (L. D. Rasmussen) nu nævner. Naar det ærede Medlem (Fraenkel) talte om, at hvis man blev staaende ved Regeringsforslagets Appelordning, vilde det føre til en forstenet Bureaukratisme, vil jeg dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at lige siden vi overhovedet har faaet social Ulykkesforsikring her i Landet, har Appellen været ordnet paa den nuværende Maade, og de Mangler, der har været ved